

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia decima Pro Meditatione decima De Purgatorio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

huc integrum, ab omni tabe liberum, & incorruptum, solus pes reus, & à diva Thecla percussus, in pulverem abierat.

Ex supplicio tam rigido, quod viro tantæ probitatis, Episcopo & Præsuli tam zeloso, & vigili, ob defectum tam levem vivo inflictum est in hac vita, & post hanc vitam ejus piis exuviis, colligere, & discere convenit, quo loco habendæ, qua staterâ ponderandæ sint culpæ, communiter dictæ leves, & veniales, quales solum sunt, & dici possunt, si cum peccato mortali omnium malorum maximo comparentur; licet in seipsis, & cum aliis collatæ malis, sint mala grandia, & maximorum malorum causæ, & maximis dignæ suppliciiis in præsentî, & futura vita.

Historia Decima.

Pro decima Meditatione.

De Purgatorio.

AB Ecclesiastico viro ob levem defectum graviter punito in hac vita, progredior ad alios Ecclesiasticos viros ob similes leves errores in altera vita severissimè punitos in carcere purgatorio. Mentionem feci in primo puncto hujus Meditationis de poenis divo Severino Archiepiscopo Colo-

Coloniensi sanctitate, & miraculis claro in purgatorio inflctis, ut narrat Petrus Damianus in Epist. 14. ad Abbatem Desiderium scriptâ, c. 7. & Card. Bellarminus in suis controversiis, sive Polemicis Libris de Purgatorio allegat, quod hic fusius juvat recensere.

Archiepiscopalis Ecclesiæ Coloniensis Canonicus tenue Rheni brachium, equo insidens, transvadabat, cum subito ex illo emergere cernit S. Severinum paulò antè defunctum, qui injectis in frænum manibus equum cum equite stitit. Territus aliquantum Canonicus, excusso terrore, Sancte, inquit, Præsul, dudum te cælo receptum credebam; quid sibi volunt hæ tuæ in terris moræ? quid agis his aquis immersus? Abluo, respondet Severinus, his aquis maculas meorum defectuum, cum in cœlestem patriam nihil coinquinatum introire possit, & nec minimo sive culpæ, sive pœnæ reatui illa porta pateat, sed sicut Propheta *Malach. c. 3. monet. purgabit Filios Levi, & colabit quasi aurum, ut postea fulgeant in Cælo quasi stella in perpetuas aternitates. Dan. c. 12.* & O! quàm acri non torqueor ardore in his aquis! ut firmiorem mihi fidem adhibeas, descende ex equo, & ipsemet experimentum cape: paruit Canonicus; immerisit dexteram manum tantisper in aquas illas, momento
illam

illam denuo retrahens, sed tam malè mulctatam, & lixatam, ut pelle & carne defluente sola superessent nuda, & ambusta ossa, nec aliter ægra manus pristino statui & sanitati restitui potuit, quàm per miraculum, ab ipso sancto Severino perpetratum.

Stupore defixus Canonicus interrogare perguit: & quomodo fieri potuit, ut tu beatissime Pater! qui ob morum integritatem, & vitæ sanctitatem, & donum miraculorum præsertim post mortem Beatis ab omnibus accensebaris, ad tam atrocem pœnam condemnareris? Exponam tibi causam, subjungit Præsul; tu verò ex defectu meo tam severè punito discere, quàm devotè & attentè quotidianum Horarum Canonicarum pensum persolvere debeas: non ignoras, me Cæsari ab intimis fuisse Consiliis; hoc in officio tot ac tantis obruebar negotiis, ut has preces nec debito tempore, nec debito ordine, nec debito fervore recitarem, eas modò differendo usque ad seram noctem; nunc præoccupandò, & ipsam auroram, vel saltem solis ortum præveniendo, sæpè distractò ad imminencia negotia animò: hi sunt mei defectus, qui hanc meruerunt pœnam; hæ sunt maculæ, quæ tam acri lixivio eluendæ sunt. Siquid pietatis, siquid misericordiæ tibi inest, succurre, mèque his igneis extrahe vorticibus;

(G)

ticibus;

ticibus; in subsidium voca etiam reliquos Canonicos, totum Clerum & urbem Coloniensem; ad placandum mihi jure offensum Deum offerte sacrificia, preces, elemosynas, ut eò citiùs omnibus expunctis debitis liber ex hoc igneo carcere in charam cœlorum Patriam, quæ me avidè expectat, volare possim.

Aliam huic non ab similem historiam attexo, quam mihi suppeditat P. Carolus Gregorius Rosignoli S. J. in prodigiis divinis de animabus purgatorio carcere detentis, prodigio trigesimo octavo; hæc quoque concernit hominem religiosum, & Ecclesiasticum, qui defectus linguæ post mortem lustricis ignibus expiare coactus est.

Durannus ex Monacho Abbas, ex Abbate Episcopus Tolosanus, adhuc Monachus suis colloquiis familiaribus sæpiùs immiscebat jocos aliquos salientes, ingeniosos quidem, & qui risum audientibus ciebant, Monacho tamè minùs convenientes. Hugo tunc Monasterii Abbas suspiciebat in Duranno eximias animi dotes, & pronam ad omnem probitatem indolem, & hinc in ipso identidem carpebat hanc acuminatam loquacitatem, paternè monens, exueret hanc consuetudinem Monacho ac Sacerdoti dedecorofam: merito ipsum pudore suffundi debere, quòd linguâ ejusmodi ridiculis gerris, & ingeniosis nugis con-

contaminatâ, quotidie ad aram immaculatum Agnum Divinum excipere auderet; in ore sæcularium jocos esse jocos, in ore Sacerdotum ac religiosorum blasphemias: consecrâsse ipsum os suum prædicando Evangelio, aperire illud facetiis, jocis illiberalibus, vel etiam sæculentis, esse peccatum, his assuescere, esse Sacrilegium juxta effatum divi Bernardi *L. 2. de consideratione: Inter seculares nuga sunt nuga, inter Sacerdotes, blasphemie. Consecrâsti ostium Evangelio: talibus aperire, illicitum, assuescere sacrilegium.* Sed frustraneæ fuerunt optimi Abbatis paternæ admonitiones; Durannus hanc sinistram consuetudinem ex clauistro ad infulam Episcopalem extulit, qui sacræ dignitatis gradus plus gravitatis, & serietatis requirebat.

Post fata Seguino Monacho olim singulari, & familiari suo amico, cum quo ejusmodi jocos liberaliùs miscere solebat, se præsentem stitit, sed horrido aspectu: Ejus os erat foedè distortum, labra tumida, ulceribus plena, ex quibus foetidum pus, & stomachum evertens sanies defluebat; lingua arida, exsucca, instar ferri candentis, ignita, venenatis, & graveolentibus pustulis plena, ut non solum nauseam, sed etiam horrorem excitaret. Ita deformatus lamentabili & raucâ voce Seguinum inclamans rogat celerem opem

& promptum suffragium. Vivebat adhuc Hugo Abbas; huic suas, quibus premebatur, angustias & miseras referri iussit, additis precibus, dignaretur ipse quanto-
 cyus adjutricem porrigere manum, & ad hanc fraternam pietatem omnes suos Monachos invitare, ut his purgatoriis cruciatibus, quos propter suas nimis salsas facetias, & inobedientiam erga ipsum, tunc suum superiorem admissam tolerare cogere-
 retur, ocyùs exire posset.

Ad votum Duranni cefferunt omnia. Consultum, qua potissimum ratione succurrendum esset misero; & unanimi consensu conclusum est, quia contrariis curantur, per integram hebdomadem abstinendum esse etiam à consuetis colloquiis, & tam strictum ab omnibus & singulis Monachis servandum esse silentium, ut ne verbum quidem proferant, quod non necessitas expresserit; tam sancto silentio tanquam præsente antidoto expiatum & sanatum iri foeda loquacitatis ulcera. Tam sanctè tamen indictum silentium custoditum non est, ut non ab uno Monachorum violaretur institutò cum sæcularibus colloquio; hinc Duranus rursus suo Seguino apparens, amarè de hac violatione & inobedientia conquestus, rogavit, rursus redordirentur interruptum silentium, per quod jam pene lystrum persolutum erat, ipse verò jam in il-
 mine

mine purgatorii carceris stabat inde exiturus, nisi illius Monachi culpâ in illum rursus retrusus fuisset. Post indictum Abbatis jussu, & exactius servatum septem dierum silentium mox iterum adfuit Durannus, pontificiis indutus vestibus, ore sano, serena fronte, læta facie, undique lucidis radiis circumfusus, seque Abbati stitit, impensè gratias agens pro misericordia, & pietate sibi exhibitâ; addidit, se in cœlo, ad quod mox evoluturus esset, specialiter memorem futurum eximii beneficii, in hoc monasterio accepti, nec debitæ erga hoc gratitudini unquam defuturum: id sibi maximo esse solatio, quòd eâ linguâ, qua toties garriendò, jocandò, & pungendò, Deum offenderat, nunc eundem laudaturus, glorificaturus, etque perennes gratias decantaturus esset in perpetuas æternitates.

Ex primo horum exemplorum Vir Ecclesiasticus occasionem sumet serium concipiendi propositum, quo statuatur, meliore ac debito ordine persolvere preces canonicas, ne in fascem collectæ uno quasi habitu, jam pridem extincto lucis sidere, deproperentur cursoriâ linguâ: si tamen gravia, & summi momenti negotia debitum aliàs horis canonicis tempus sibi vendicarent, præstat semper eas manè præmittere, quàm serò subjungere ejusmodi negotiis; quod trito illo firmatur axio-

(G 3)

mate:

mate: ante tempus, diligentia: in tempore, obedientia: post tempus, negligentia. Nec culpam ille effugit, nec poenam effugiet, qui preces has recitat sine attentione, quæ se extendere deberet non solum ad accuratam verborum & litterarum pronuntiationem, sed etiam ad sensum similitum verborum, vel reflectendum erit, quod cum Deo loquamur, ut eum debito cultu veneremur, adoremus, & rogemus: *psallam spiritu, psallam & mente* 1. Cor. c. 14. ne Deus etiam de nobis, ut olim de Hebræis jure conqueri possit: *populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè est à me.* Isa. c. 26.

Secundum exemplum docet & monet virum Ecclesiasticum, quantum dedecet, os Deo sacrum contaminare non solum detractoriis, murmuratoriis, derisoriis, imprecatoriis, mordacibus, vel obscenis verbis, sed etiam certis facetiis scurrilibus, jocis salientibus, æquivocis, haram, vel omnino Venerem olentibus, ad excitandum risum in audientibus. Linguas sacrorum Ministrorum, nempe virorum Ecclesiasticorum, ac sacerdotum, aiebat divus Isidorus, oportet esse omnis honestatis, & gravitatis conditoria; sive *honestatis, & gravitatis delubra*, Lib. 3. Epist. 287. nec profananda sunt ludicris, mimicis, levidensibus verbis, aut nugis.

Histo-